

Από πολύ νεώτερος είχα ακουμπήσει πάνω στην ιδέα ότι ένας άνθρωπος ικανοποιημένος με τον προσωπικό του βίο, την όποια επαγγελματική του δραστηριότητα, την όποια κοινωνική του θέση και ασφαλώς την ερωτική του ζωή, δεν έχει ανάγκη διακοπών. Όχι δεν διατηρεί την επιθυμία. Δεν έχει την Ανάγκη.

Τουλάχιστον με την έννοια που ένιωθα, νιώθω τις λέξεις (Διακοπές & Ανάγκη).

Επίσης από μικρός, είχα προσανατολισθεί στην άποψη ότι η φιλοσοφία των διακοπών και η εφαρμογή της, είχε τις ρίζες της σε αλλοδαπά μοντέλα ζωής. Ένας αγχώδης Δυτικός τρόπος βίου, όπου ο εργαζόμενος κυνηγά στόχους, ξελιγώνεται καθημερινά, (αλλοτριώνεται είναι το ρήμα που χρησιμοποιεί η Μαρξιστική ιδεολογία) χωρίς ιδιαίτερα, πέραν των οικονομικών, κίνητρα, χωρίς ψυχική ικανοποίηση από την εργασία του, απαιτεί πλέον ένα ξέπλυμα κάποιων εβδομάδων. Όστε να μπορέσει να συνεχίσει να είναι παραγωγικός, άρα χρήσιμος, συνεπώς και εντός pay roll.

Αυτό, ισχύει τόσο για έναν βιομηχανικό εργάτη από τα βάθη της καταθλιπτικά ανήλιας Κεντρικής Ευρώπης, όσο για μια κομμώτρια από το μελαγχολικό Manchester, ή ακόμα και για ένα ανώτερο τραπεζικό στέλεχος που κερδίζει τα μπόνους του, μέσα σε ραφινάτα κοστούμια και κάποια υποκρισία.

Κάποια στιγμή, όλο αυτό το κίνημα της ανάγκης των διακοπών μεταβλήθηκε σε βαριά βιομηχανία, καθώς εκατομμύρια πολίτες του κόσμου αντάλασαν μερικές μέρες διακοπών, για 11 μήνες σκληρής και μάλλον αταίριαστης, άχαρης για αυτούς δουλειάς. Τόποι αλλοιώθηκαν για να τους υποδεχτούν, τόποι ξεπατώθηκαν κυριολεκτικά και μεταφορικά για να χαρίσουν στιγμές χαλάρωσης ή διασκέδασης σε αλλοδαπούς, κυρίως, πολίτες.

Μην ζούμε με αυταπάτες. Οι διακοπές για την συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών του κόσμου είναι ένα ακόμα προϊόν. Είτε ως έπαθλο, είτε ως επίδειξη πλούτου, είτε ως ανάγκη.

Το δυσάρεστο με τη δική μου περίπτωση είναι, ότι φέτος τις είχα ανάγκη. Όχι επιθυμία. Ανάγκη.

Πέρασα έτσι δεκαπέντε μέρες χωρίς να κάτσω ούτε στιγμή μπροστά σε οποιαδήποτε είδους οθόνη. Δεκαπέντε ημέρες χωρίς να πατήσω ούτε ένα πλήκτρο, χωρίς να ξεφυλλίσω ούτε μια εφημερίδα, δίχως να ακούσω οτιδήποτε στα ερτζιανά. Τίποτα. Βιβλία μόνον, κι αυτά παλιακά, καμία σύνδεση με το σήμερα.

Πέρασαν αυτές οι Δεκαπέντε μέρες ευχάριστα, διαφορετικά. Πέρασαν Παρατηρώντας, καταγράφοντας εικόνες, έτσι σαν μια προσπάθεια να ερμηνεύσω τον τόπο και τον χρόνο. Ε! και το ποτήρι δεν ήταν μισογεμάτο. Αναλυτικότερα,

Στέκομαι:

...στην εικόνα από παραλία του Πόρου. Κάτω από τη σκιά ομπρέλας, νεαρά θηλυκή ύπαρξη αφοσιωμένη στον φορητό της υπολογιστή, απομονωμένη από τον περιβάλλον. Αναρωτιέμαι αν από την web camer
α έβλ
επε την ίδια παραλία...

...στα Πηγάδια στην Κάρπαθο. Ζευγάρι νεαρών Ελλήνων παρήγγειλαν το δείπνο τους στα

Αγγλικά. Η εργαζόμενη ως σερβιτόρα ήταν αλλοδαπή μη κατέχουσα την Ελληνική. Το αυτό και για την εθνική ταυτότητα του επιχειρηματία, που δεν ήταν ημεδαπή.

...στο ίδιο περίπου μοτίβο από τη λίμνη Κουρνά στα σύνορα του νομού Χανίων με τον νομό Ρεθύμνου. Επιγραφές μόνον στα Ρώσικα. Γνωστό το στόρι. Οι ομόθησκοι, το ξανθό Γένος, ο Μόσκοβος, κι' άλλα γραφικά, που τα περασμένα, τα πρώτα, δεν πείθουν καθόλου για τα στερνά...

...σε μια άλλη εικόνα μετά το δείπνο της παρέας, όπου 3 στους 8 συνδαιτυμόνες ήταν σκυμμένοι στο ψυχρό φως των κινητών ή των τάμπλετς, απορροφημένοι σε αλλότρια θέματα αποσχισμένοι από την παρέα. Θα ήταν άραγε παρήγορο αν επικοινωνούσαν μεταξύ τους διαδικτυακά;

...στην ερώτηση «έχουμε ίντερνετ;» που “παράκουσα” περισσότερες φορές φέτο(ς), από την ερώτηση «μ’ αγαπάς;», στο ευρύτερο, εννοείται, περιβάλλον.

Πανηγύρι στην Όλυμπο της Καρπάθου ανήμερα της Παναγίας

...Αθάνατη Ελληνική νοοτροπία, στον Άγιο Νικόλαο στην Σπόα της Καρπάθου. Όπου μετά την ορκοκωσία του νέου κοινοτάρχη, όλες οι νοικοκυρές έσπευσαν μαζί με τα διαπιστευτήρια και τα συγχαρητήριά τους να δώσουν και τις συμβουλές τους για τη διαχείριση του νερού. Αλλά και τις παρατηρήσεις τους για την κα Μαρία που αντί να σκουπήσει και μετά να ξεπλύνει, έρριχνε κατευθείαν νερό και έτσι ξόδευε περισσότερο.

...στα Μέγαρα, πάνω από σερβιρισμένα πιάτα. Το σερβίτσιο δεν είναι τυχαία, ένα.

...σε άλλη ερώτηση, φίλου Μεγαρείτη όταν συναντηθήκαμε στην πόλη του, πάνω από μερικά σερβιρισμένα πιάτα: «Φεύγεις ή μπαίνεις μέσα;». Σαν να έδωσε με τέσσερις λέξεις το μέτρο της γκετοποίησης της πρωτεύουσας.

...στο μέγεθος και τον παλμό της λιτανείας, την παραμονή της Παναγίας στο Γαλατά. Μολοντούτο, αν ο Μαρξ σκεφτόταν και έγραφε τον 21ο αιώνα πιθανότατα θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η Θρησκεία είναι λιγότερο οπιούχος από τα σύγχρονα μέσα κοινωνικής διαδικτύωσης, συνεπώς και λιγότερο υπεύθυνη για την δικαίωση τοις πράγμασι, (η Μη) του διαλεκτικού υλισμού (του).

...στην επιγραφή καταστήματος, κάτι σαν ενδιάμεσος σταθμός ταξιδιωτών, στον Ισθμό σε γλώσσα ξένη χωρίς καμιά ελληνική, έστω, μετάφραση

στον Ισθμό

